

Az Álmodók-trilógia második része

The cover art depicts a man and a woman standing on a road that leads into a large, glowing orange archway. The man on the left is dressed in a dark, high-tech suit and holds a glowing blue sword. The woman on the right is in a black and blue outfit, holding a glowing blue rifle. In the background, a futuristic car with a glowing front grille is visible on the road. The scene is set against a backdrop of a forest of evergreen trees under a warm, orange light. The title 'MISTER IMPOSSIBLE' is written in large, white, stylized letters across the bottom of the image, with the subtitle 'képtelen küldetés' below it.

MISTER IMPOSSIBLE

képtelen küldetés

fine
selection

MAGGIE STIEFVATER

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERŐ

MAGGIE STIEFVATER

MISTER IMPOSSIBLE

képtelen küldetés

ÁLMODÓK-TRILÓGIA
2. KÖNYV

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

Melissának

*Én vagyok a föld, a víz, amin jársz
Én vagyok a nap, a hold és a csillagok.*
– Phantogram: *Mister Impossible*

*Virágok mutatta
utakra rohantak
És amin tapostak:
Fekvő emberforma.*
– Robert Frost: *Holtak zsákmánya*

*Ó, mennyi gondolat, ezt mind kitalálhatod,
már akkor, ha tényleg próbálsz!*
– Dr. Seuss: *Ó, mennyi gondolat!*

ELŐSZÓ

A MIKOR ELMENTEK, HOGY MEGÖLJÉK A ZEDET, SZÉP NAP VOLT. Valószínűleg Illinois-ban jártak, vagy valamelyik államban, aminek *i* betűvel kezdődik a neve. Indiana. Iowa. Wisconsin. Mezőket láttak, de nem olyanokat, mint a képeslapokon. A pajták nem igazán voltak kiesnek nevezhetők. A mezőgazdasági felszereléseken nem volt esztétikus a rozsdá. A mezők egyszerűen bozotosak. Az ég túlságosan kék. A törmelékes, aratásra érett búzamezők nagyon élénkek és világosak. Minden zavaróan tisztán látszott. Akár egy óceáni nyaralás, óceán nélkül. A tájat kettészelte egy országút: nagyon lapos, nagyon egyenes, szürkésfehér, sós.

Egyetlen jármű volt látható, egy nyerges vontató élénk, piros fülkével meg pótkocsival, amin az állt: OTTHONOS MEGOLDÁSOK – ATLANTA – NEW YORK – NASHVILLE. A szavak mellett egy Edward korabeli szék rajza virított, de a teherautó rakterében nem székek voltak. Hanem *ők*. A moderátorok. A helyi csapat, a nyertes csapat, aminek tagjai mindennap keményen dolgoztak, hogy megakadályozzák a világvége eljövetelét. Vagy legalábbis ezt ígérte a hivatalos megfogalmazás: értelmes felnőttek összefogása, akik azért álltak

össze, hogy megállítsanak egy természetfeletti fenyegetést, aminek a létezéséről a legtöbb ember nem is tudott – a zedeket.

Zed, ahogy az angol ejti a *zét*, és ahogy az alvás hangja hangzik, zzzzzz, az alvásé, ami alatt a zedek fegyverré váltak. Zed, de azt is mondhatnánk helyette, hogy zéró, és pont ennyi maradna a világból, ha a moderátorok nem lépnének közbe.

Nem sok nemes hivatás maradt a világon, de ez biztosan az.

Bellos vezette a bútorszállító teherautót, annak ellenére, hogy nem rég veszítette el a karját. Ramsay az anyósülésen ült. Az orrát piszkálta, és agresszív módon az ajtóba törölgette az ujját, várva, hogy Bellos rá mer-e szólni. Bellos nem tette. Más dolgokon kellett gondolkodnia, például a hiányzó végtagján. Azokra a lényekre is gondolt, amik nem is olyan régen Declan Lynch kertvárosi házában letépték a karját. Azok a kutyák! Tintafekete kopók voltak, a szemük és a szájuk ördögi tüzzel teli, mítoszi teremtmények. Mi volt előbb? Vajon a zedek álmodták meg a szörnyeket, akikből aztán legendák lettek? Vagy a legendák inspirálták a zedeket arra, hogy a képzeletbelit valósággá tegyék?

Valahol, gondolta, azok a szörnyek még mindig léteznek. Szilárd vagy légnemű halmazállapotban, élve vagy holtan. Teljesen más szabályokat követnek, mint az ember, ezért aztán az ember nem is tudja legyőzni őket.

Ezért kellett a zedeknek meghalniuk. Megszegtek minden szabályt.

Bellos és Ramsay nem egyedül utaztak. Normális esetben így tettek volna, de most mindenki meg volt rémülve. Még sosem szökött meg tőlük egy zed sem. *Kettő* meg pláne. Az pedig egyenesen elképzelhetetlen volt, hogy egyszerre hat zed szökjön meg, egyszerűen nem jöttek rá, hogy fordulhatott ez elő. Kézenfekvőnek tűnt az első hármat hibáztatni, akik a Potomac folyó partján szöktek meg.

Eljött az ideje bevetni a nagyágyúkat. A bútorszállító hátulja tele volt moderátorokkal.

Tényleg szép nap volt.

Valahol előttük haladt a zed lakókocsija. Egy természetfeletti látomás megállapította, nagyjából hol található rá a zedre, és a helyi rendfenntartó erők segítettek nekik még jobban leszűkíteni a kört. Ha minden a terv szerint halad, az Airstream lakókocsit húsz-harminc méterre megtalálják az autópályától. És ha azután is minden a terv szerint halad, huszonöt perc múlva az Airstream megmaradt nagy darabjait, valamint a zed holttestét be is pakolhatják a bútorszállító teherautó hátuljába. És ha a terv nagyon a kedvükben akar járni, azt jelezve, hogy értelme is volt ennek az egésznek, akkor a vizionáriusukat ezután már nem gyötrik majd a zedek által előidézett világvégéről szóló, mindent elsöprő látomások.

– Közeledünk a célponthoz – közölte Bellos a kézi rádióján keresztül.

A teherautó hátuljából Lock, a felettesük, mély hangján dörögte:

– FigyeljeteK nagyon!

– Vettem – válaszolta Ramsay, bár akár azt is mondhatta volna, hogy „oké”.

Lock hangja ismét megszólalt a rádióban.

– Carmen, ott vagy még?

A rádió recsegett, majd egy tiszta, hivatalos hang szólalt meg:

– Három kilométerrel hátrébb. Szeretné, hogy közelebb menjek?

Ez a hang Carmen Farooq-Lane-é volt, egy másik moderátoré. Egy golyó tépázta bérautó volánja mögött ült, kifogástalan öltözékben, halvány vászonöltönyben, a csuklóján vékony karkötőkkel, sötét haját könnyű kontyba fogva, hosszú, festett szempillákkal. Korábbi életében, mielőtt a bátyjáról kiderült volna, hogy egyszerre zed és

sorozatgyilkos, Farooq-Lane egy pénzügyimenedzsment-cég fiatal vezetője volt. Annak az életének lőttek, akárcsak sorozatgyilkos zed bátyjának, Nathannek, de az apokalipszis továbbra is retteghetett, mert Carmen nem adta fel.

– Csak ne menj túl messzire tőle – utasította Lock. – Már ha nem muszáj.

Bár ezt nem úgy értette, hogy *már ha nem muszáj*. Hanem úgy: *már ha Liliana nem úgy akarja*. Liliana, mint minden vizionárius, élő bombává vált a látomásai során. A látomásai alatt ráadásul megváltozott az életkora. Bár ez utóbbi tény valójában csak egy érdekes adalék. Senki sem halt meg annak következtében, hogy Liliana fiatal lányból öregasszonnyá változott, vagy fordítva. Nem, az emberek azért haltak meg, mert miközben Lilianának látomásai voltak, a testük belülről felrobbant. A többi vizionárius megtanulta ezt az energiát befelé fordítani, hogy ne ölje meg a körülötte lévő embereket – bár ez azzal a hátránnyal járt, hogy a módszer végül magát a vizionáriust ölte meg.

Liliana még nem tanulta meg kezelni az energiát.

Vagy talán nem akarta.

– Rendben, emberek – szólalt meg Lock a rádión keresztül, ahogy közeledtek. – Koncentráljatok! Már csináltunk ilyet korábban is. Ezúttal nem hibázunk.

Westerly Reed Hager. Farooq-Lane látta a zed nő fényképét, olvasta az aktáját. Csupa ötös és tízes volt benne. Ötvenöt éves. 180 centi magas. Tíz lakcím az elmúlt öt évben. Öt lány- és tíz fiútestvér, a legtöbbjük nem szerepelt a nyilvántartásban, nem volt a hálózaton, nem volt a bolygón. Egy hippi családfa bővített képe. Öt éve egy Airstream lakókocsiban élt, amit egy sötétkék Chevy pick-up húzott, a hölgy azt tíz éve birtokolta. Tíz szabálysértés volt a nevéen, öt hamis csekkek miatt, öt garázdaságért.

Farooq-Lane nem gondolta, hogy Westerly Reed Hager miatt jönne el a világ vége.

– Carmen – szólalt meg Liliana. A nő a golyózáportól horpadt bér-autó anyósülésén ült, jelenleg idős nőként. Ránézésre úgy tűnt, nyugodt és uralja a helyzetet, göcsörtös, öreg kezeit úgy hajtogatta össze az ölében, mintha könyvlapok lennének. – Én hátrébb maradnék.

A bér-autó rádiója magától bekapcsolódott. Operát kezdett játszani. Újabban már ilyet is csinált, ahogy Farooq-Lane most már zedeket is ölt. Ha Farooq-Lane belegondolt, az apokalipszis már elkezdődött, csak épp benne.

Lilianára nézett. Aztán az előtte elnyúló üres útra.

Hátrahőkölt.

A terv kezdett darabjaira hullani.

Az egyik pillanatban a moderátorok még egyedül voltak ezen a szép, verőfényes napon, az üres szántóföldön. Aztán egyszer csak nem voltak egyedül. Valahogyan egy másik autó is megjelent előttük az úton. Nem csak úgy felbukkant, inkább úgy tűnt, mintha mindig is ott lett volna, csak ők eddig nem vették észre.

– Már el is felejtettem, hogy látom – suttogta Bellos, de inkább csak magának.

Egyenesen a különös autót nézte, de nem igazán látta. Nézte, de nem látta, nézte, de nem látta. Folyton azt hajtogatta magának, hogy *ott van egy autó, ott van egy autó, ott van egy autó*, de rögtön el is feledkezett róla. Megbicsaklott az elméje.

A kocsil lassult, így a bútorszállító pont a seggéhez ért.

Valaki előtűnt. Egy fiatal nő. Sötét bőr, széles, fehér mosoly. A furcsa autó napfénytetőjén bukkant fel.

A három zed egyike volt, akik a Potomac partján szöktek meg. Jordan Hennessy.

– Ó, a francba! – Bellos a rádióért nyúlt, de aztán rájött, hogy a kar, amivel nyúlni akar, már nincs meg.

Ramsay ragadta meg helyette a rádiót, és rácsapott az oldalán lévő gombra.

– Ott van egy zed. Ez...

Hennessy a középső ujját mutatta nekik, majd valamit a szélvédőjükhez vágott.

A teherautó vezetőfülkéjében ülő két férfinak épp csak annyi ideje volt, hogy lássa, a lövedék egy apró, ezüstös gömb, majd a tárgy szétrobbant a szélvédőn. A teherautó körül fémfelhő tört fel.

A felhő beszállt a vezetőfülkébe. A rádió szólt, Lock beszélt. Egyik sem tűnt fontosnak. Csak az volt fontos, hogy a felhőt nézzék, figyeljék a levegőben lebegő apró, csillogó részecskéket, érezzék, ahogy minden egyes szikrázó szemcse behatol az orrlyukukba, bevonja az arcüregüket, és beeszi magát az agyukba. Ők voltak a felhő.

A teherautó lesodródott az autópályáról, éppen csak elkerülve az Airstream lakókocsit. Több métert kanyarodott az elszáradt búzába, majd darabosan megállt.

– Mi folyik itt? – üvöltötte a rádió.

Senki sem válaszolt.

Kinyílt a teherautó hátulja. Csattogó fegyverekkel kilépett a többi moderátor.

Eddig mindig a fegyverek győztek. Nos, az utolsó alkalmat nem számítva. És az azelőtti alkalmat. Meg az azelőttit. És az azelőttit. De mindezek előtt az állás 200:0 volt a moderátorok javára, vagy valami ilyesmi. A lényeg: statisztikai értelemben a fegyverek igenis használnak.

– Koncentráljatok! – adta ki a parancsot Lock.

Néhány méterrel arrébb, a teherautó meg az Airstream között kinyílt egy autó ajtaja.

Ez megdöbbsentette a felbukkanó moderátorokat, akik Belloshoz és Ramsay-hez hasonlóan nehezen emlékeztek arra, hogy látták azt a különös autót.

Egy fiatalember szállt ki belőle. Sötét, borostásra nyírt haja és sápadt, jégszerű bőre volt. A szeme olyan kék volt, mint az égbolt, bár inkább rossz időt jósolt. Kivett valamit a kabátjából, egy kis pipettás üvegpalackot. Lecsavarta a kupakját.

Ő is egy volt *közüjük*. Ronan Lynch.

– Ó, a francba – nyögte a Nikolenko nevű moderátor.

Ronan Lynch pár csepp folyadékot nyomott a lelapult búzára, majd a cseppek nyomában dühös szél támadt, levelek kavarogtak. Üvegbe zárt keleti parti téli szélvihar volt.

Lehetetlen, álombéli, elmét torzító.

A vihar ledöntötte a moderátorokat a lábukról, és a golyók útjába állt. A testükre és a gondolataikba telepedett. Ez nem valami meteorológiai jelenség volt, inkább az időjárás érzékelése, az azzal járó rettegés, a nyirkos, nyomasztó lomhaság, ködös, év végi vihar, és miközben mindez betemette a moderátorokat, nem tudtak felállni.

Az Airstream nyitott ajtajából Westerly Reed Hager figyelte, ahogy Ronan a megdöbbsent moderátorok között sétál, kirúgja a kezükből a fegyvereket, a felhői pedig váltakoznak és lecsendesednek körülötte. A pipettából induló irgalmatlan vihar nem zavarta a fiút, ő is a része volt.

Hennessy is a félig éber, félig alvó testek között bóklászott. Fürgén letérdelt, és felkapta az egyik elhagyott fegyvert. Aztán ugyanolyan gyorsan elesett gazdája halántékához szorította a fegyvert.

A moderátor nem reagált, elkápráztatták az álmok. Hennessy a férfi arcához rakta a fegyvert. A csövet olyan erősen nyomta a bőrébe, hogy a moderátor szája torz vigyorra húzódott tőle. A férfi zavaros szemei elhomályosultak.

Ronan a fegyverre nézett, aztán Hennessyre. Nyilvánvalónak tűnt, hogy ki akarja loccsantani a férfi agyát.

Nem volt világos, hogy a férfi azok közé tartozott-e, akik kiirtották Hennessy teljes családját. Az viszont egyértelmű volt, hogy ez az apró részlet nem számít neki.

– Hennessy.

Ez a hang a harmadik zedtől jött, aki a különös autóval érkezett. Elegáns, szőke férfi volt, közel ülő sólyomszemmel és olyan arcki-fejezéssel, ami azt sugallta: tudja, mit gondol a világ, de nem érdekli.

Bryde.

– Hennessy – ismételte.

A pisztoly mintha egyre nagyobbra nőtt volna a nő kezében, minél hosszabb ideig tartotta a férfi fejéhez. Ez nem álommágia volt. Ez csak az erőszak mágiája volt. Az energia fenntartható formája, szintiszta erőszak. Önmagát táplálta.

Hennessy keze remegett a dühtől.

– Megtehetem. Megfizettem ennek a fuvarnak az árát.

– Hennessy – mondta Bryde harmadszor is.

Hennessy szavai komolytalanok voltak, bár a hangja izzott.

– Nem vagy az apám.

– Van ennél jobb módja is. Olyan módszerek, amikkel ez még fontosabbá tehető. Azt hiszed, nem tudom, mit akarsz?

Vibrált a feszültség.

Aztán Hennessy letette a fegyvert.

– Fejezzük ezt be! – folytatta Bryde.

A moderátorok kábultan, mozdulatlanul, a vágyakozástól és rette-géstől betegen nézték, ahogy a zedek Lock felé tartanak. Bryde megerősítően bólított Ronan és Hennessy felé. Mindketten leguggoltak, majd kis, fekete szövetből készült szemmaszkokat húztak magukra.

Egy pillanatra vak banditáknak tűntek, de egy másodperccel később mindketten gyors álomban a földre rogytak.

Az Airstream lakókocsiban ülő zed, aki eddig tágra nyílt, döbönt szemmel figyelt, most felkiáltott:

– *Kik* vagytok?

Bryde az ajkához emelte az ujjait.

Hennessy és Ronan álmodott.

Amikor néhány perccel később felébredtek, egy holttest feküdt Hennessy mellett. Aki hamisító az életben, az hamisító álmában is. A holttest minden porcikája megegyezett a földön heverő másik testtel – Hennessy Lock tökéletes mását álmodta meg. Átmenetileg le is bénult, mint minden zed, miután valamit életre álmodik, ezért Ronan a vállán átvetve felemelte, és visszavitte az alig látható autóhoz.

Miután elmentek, Bryde az oldalára fordította az igazi Lockot, hogy szembenézhesen a lemásolt testével, hogy láthassa, milyen tökéletesen sikerült, és elborzadjon tőle. Bryde a két Lock között guggolt, hajlékony, fürgé róka volt Lock tompa erejéhez képest.

– A játék, amit úzöl – kezdte Bryde, és a hangjában nem volt semmi lágyság –, nem hoz mást végül, csak fájdalmat. Nézz körbe! A szabályok változnak. Érted? Látod, mire vagyunk képesek? Hagyd békén az álmodóimat!

Az élő Lock arckifejezése semmit nem változott. Bryde benyúlt Lock zsebébe, és egy kis csomagot vett elő belőle. Lock tekintete most lassan kiélesedett annyira, hogy valódi pánikot tükrözzön, de az ujjait nem tudta rendesen mozgatni, Ronan Lynch álmovihara lebénította.

– Ez most már az enyém – suttogta Bryde, és eltette a csomagot. Úgy vigyorgott, mint egy róka, kivillantak a fogai közben. – A fák ismerik a titkaidat.

Lock szája kinyílt, majd becsukódott.

Bryde felállt.

Megállt az Airstream lakókocsi mellett, ahol a megmentett zed Ronnannel beszélgetett, majd mindannyian elhajtottak. A kocsi az egyik irányba, a lakókocsi a másikba, maguk mögött hagyva a búzatáblán szétszóródva heverő, katasztrófa sújtotta moderátorokat.

Lassan felszállt az álomszerű köd, és a mező visszatért korábbi, jellegtelen nyugalomába.

Mintha a zedek nem is jártak volna ott.

Távol a többiektől, egy biztonságos helyen, ahonnan mindezt végignézték, Farooq-Lane Liliana felé fordult.

– Simán elképzelhető, hogy *az a három* okozza a világvégét.

1

RONAN LYNCH MÉG MINDIG EMLÉKEZETT élete legrosszabb álmára. Régi álmom volt már, legalább két éve történt. Vagy három? Négy? Gyerekként az időt elfolyónak érezte, most pedig, felnőttként, vagy ki tudja, mi volt ő most, egyenesen nyálkásnak. Még *Előtte* történt, és csak ez számított. Ronan korábban az életét az apja halála előtti és utáni időszakra osztotta fel, de most már más jelentette a határvonalat. Most az *Előtte* az volt, amikor még jól tudott álmodni. És azt követte az *Utána*.

Szóval ez még *Előtte* történt.

Amikor a legrosszabb álmom megjelent, addigra Ronannek már volt egy teljes katalógusa emlékezetes rémálmodokból. Milyen fajtat akarsz hallani? Talán a klasszikus szörnyeset, karmokkal, agyarakkal, bozontos, esőtől csöpögő tollakkal? Vagy a nyilvános megaláztatásokról szólót, mondjuk azt, amikor Ronan egy moziban próbálja elrejtetni az orrfolyását, végtelen taknyot törölgetve egy rongyos ingujjba? Vagy testhorror hallanál? Olló éle csusszan, és belevág egy karba, kivillan a csont meg az inak. A lélekkhorrör örök kedvenc: belép egy ismerős szobába, mire valami förtelmes és megingathatatlan rossz érzése támad,

ami addig ásít, ásít és ásít benne, amíg Ronan reszketve és izzadsággal borítva fel nem ébred.

Mindegyikből bőven volt neki.

– A rémálmok leckék – mondta neki egyszer az anyja, Aurora. – Azért érzed őket rossznak, mert tudod, mi a helyes.

– A rémálmok szemét rohadékok – mondta neki egyszer az apja, Niall. – Hagyd, hogy rád vigyorogjanak, fiam, de ne akard tudni, mi a szándékuk!

– A rémálmot vegyi anyagok okozzák – magyarázta neki egyszer a barátja, Adam. – Nem megfelelő adrenalinreakció az ingerekre, ami valószínűleg traumával függ össze.

– Mondj nekem mocskos szavakat! – válaszolta Ronan.

A rémálmokkal kapcsolatban egy dolog volt biztos: hogy valódiak. Legalábbis számára azok voltak. Más mindössze hideg verítékkal és heves szívdobogással ébredt, de ha Ronan nem vigyázott, akkor azzal együtt ébredt, amiről álmodott. Régebben gyakran megtörtént ilyesmi.

És kezdett ismét gyakran előfordulni.

Kezdte azt hinni, hogy talán az *Előtte* és az *Utána* nem is olyan világosan elhatárolható, mint azt korábban gondolta.

A legrosszabb álmában a következő történt: Ronan felkapcsolja a villanyt, és egy tükröt lát. Ő van a tükörben. És a tükörben lévő Ronan azt mondja neki: *Ronan!*

Felriadva ébredt a régi hálószobájában, Barnsban. A gerince átázott a verejtéktől. A keze bizsergett. A szíve a bordáit rúgta, rúg-rúg-rúg. A szokásos utóhatás rémálmom után. A hold nem látszott, de Ronan érezte, hogy benéz, árnyékot vet a merev íróasztallábak mögé és a mennyezeti ventilátor kifeszített szárnyai fölé. A ház csendes volt, a

család többi tagja aludt. Ronan felállt, és a fürdőszobában lévő csapból vizet töltött egy pohárba. Megitta, töltött még egyet.

Aztán felkapcsolta a fürdőszobai lámpát, és meglátta a tükört. Ő volt a tükörben. A tükörben lévő Ronan pedig azt mondta neki: *Ronan!*

És ismét megrándult, ezúttal tényleg, éberén.

Általában amikor az ember felébred, nyilvánvaló, hogy az álom csak fantazmagória volt. De ezúttal, az álmodásról álmodni... olyan valóságosnak tűnt. A padlódeszkák, a fürdőszoba hideg, csorba csempéi, a csap csobogása.

Ezúttal, amikor felállt a pohár vízért, az igazi pohárért, az ébrenléti pohárért, biztos volt benne, hogy az ujjbegyei csodálkozva érintik a poharat, ahogy minden mást is, ami mellett elhaladt, így emlékeztette magát arra, hogy milyen sajátos az ébrenléti valóság. A göcsörtös vakolatú falak. A székek korlátjának simára dörzsölt, ívelt díszléce. A levegő fuvallata Matthew ajtaja mögül, amikor benyitott, hogy ránézzen alvó öccsére.

Felébredtél. Ébren vagy.

Ezúttal a fürdőszobában a redőny lécei közt átsütő holdat és a régi csaptelep talpa körüli fakó foltot figyelte. Ezek olyan részletek, gondolta, amiket az alvó agy nem lenne képes kitalálni.

Ronan felkapcsolta a fürdőszobai lámpát, és meglátta a tükört. Ő volt a tükörben. A tükörben lévő Ronan pedig azt mondta neki: *Ronan!*

Aztán újra felébredt az ágyában.

Újra meg újra.

A francba.

Levegő után kapkodott, mint egy haldokló.

Ronan nem tudta eldönteni, hogy ébren van-e, vagy álmodik, és már azt sem tudta, mi alapján tehetne különbséget. Az álom és az ébrenlét minden alkotóelemét megvizsgálta, és nem érezte a kettő között a szakadékot.

Azt gondolta, *talán örökké ezt fogom csinálni*. Próbálok felébredni, és sosem fogom tudni, hogy sikerült-e.

Néha azon tűnődött, vajon még mindig abban az álomban van-e. Talán soha nem is ébredt fel. Talán minden lehetetlen dolog, ami az óta a *Ronan!* óta történt a tükörben, a gimnáziumi éveinek minden felháborító eseménye, jó és rossz, csak a fejében létezett. Ez legalább annyira hihető magyarázat volt, mint bármi más.

A legrosszabb álom.

Előtte azt hitte, hogy mindig tudni fogja, mi a különbség álom és ébrenlét között. Hogy mi a valóság, és mi az, amit ő talált ki. De *Utána...*

– Ébredj, fehér srác, itt vagyunk! – szólalt meg Hennessy.

Ronan felébredt, a kocsit megállt, a kerekek alatt kavics ropogott, a bozót karcolta a karosszériát. Ronan a hátsó ülésen nyújtózott el; most felült, és a tenyere sarkát a nyakán lévő görcsre szorította. A hátsó ülés túlóldalán Láncfűrés, az álmodott hollója kapirgált a dobozában, érezte, hogy mindjárt kiszállnak. Ronan automatikusan a telefonjáért nyúlt, hogy megnézzze, nem érkezett-e SMS, de aztán eszébe jutott, hogy a mobilja eltűnt.

Odakint a hideg délután meleg, aranyló estébe fordult. Lapos tetős épületek húzódtak meg a fizető parkoló körül, az ereszcsonnákat lágyan aranyozta be a késő esti fény. Olyan komplexum volt ez, ami úgy nézett ki, mint ami előtt iskolabuszok szoktak parkolni, és valóban, Ronan kiszúrta egy kifakult táblát: NYUGAT-VIRGINIAI ÉLŐ

TÖRTÉNELEM MÚZEUMA. A tábla körül minden akadály nélkül egy égiszfa nőtt, a parkolóban pedig gyommal benőtt repedések mellékfolyói csatlakoztak egymásba torkolatként. Ősz végi levelek pöndörödtek vörösesbarna és lila színben, ahová a szellő nem ért el.

Az Élő Történelem Múzeuma úgy nézett ki, mintha évtizedek óta kihalt lenne.

Pont olyan hely volt, amilyenre Bryde általában vitte őket. Azokban a hetekben, amióta elmenekültek a moderátorok elől a Potomac partján, Bryde összedőlt házakba, üres nyaralóházakba, bezárt antikváriumokba, üres reptéri hangárokba, használaton kívüli kempingekbe irányította őket. Ronan nem tudta megmondani, hogy Bryde lepusztult épületek iránti vonzódása a bujkálás kényszeréből vagy esztétikai okokból fakadt. Olybá tűnt, hogy a bujkáláshoz nem feltétlenül kellene hogy kapcsolódjon az *elhagyatottság*, Bryde mégis olyan helyekre vitte őket, amiket az utóbbi időkben alig érintett emberi kéz. Ezekből a szállásokból mindig hiányzott a kényelem, de Ronan nem panaszkodhatott. Mindhárman életben vannak, nem igaz? Három álmodó, akiket üldöz a törvény, ennek ellenére a saját lábukon állnak, igaz, épp pisától és ecettől ázottan, miután kimásztak álmodott autójukból.

– Figyeljetek csak! Mit hallotok? – kérdezte Bryde.

Mindig ezzel kezdte, amikor új helyre értek.

Ronan a csapdába esett leveleken keresztülfújó szél száraz sziszegését hallotta. Az autópályán haladó teherautók távoli morajlását. Egy láthatatlan repülőgép zúgását. Egy kutya ugatását. Valami generátor berregését a messzi távolból. Lánzfűrész szárnyainak halk suhogását. Ahogy a fekete tollú madár felemelkedett hármójuk fölé ezen a furcsa, meleg helyen, olyan érzés töltötte el Ronant, amit nem tudott leírni, de amit egyre inkább érzett, amióta menekültek. Olyan volt, mint

egyfajta teljesség. Jelenlét, valódiság. Azelőtt üresnek, kimerültnek érezte magát. Nem is, inkább úgy, mint akit lecsapoltak. Mint akit kiűritettek. De most újra volt benne valami.

Figyeljetek, mondta Bryde, és Ronan figyelt.

Mit hall? A pulzusát a saját fülében. A vére kavargását. A lelke mozgását. Annak a dolognak a zümmögését, ami betöltötte.

Nem lehet boldogság, gondolta, mert messze volt a testvéreitől és Adamtól. Aggódott értük, és bizonyára nem lehet boldog, ha aggódik.

De nagyon is boldogságnak érezte.

– Amikor az utolsó ember is meghal, egy repülőgép akkor is fel tud nyögni az üres erdő fölött – mondta Bryde.

Bár panaszkodott, a hangja kimért maradt. Legtöbb szempontból szöges ellentéte volt szeszélyes tanítványainak. Semmi sem ijesztette meg és semmitől nem szállt el. Nem nevetett hisztérikusan és nem tört ki dühöngő könnyekben. Nem hengegett és nem volt önmarcangoló, nem csábult el, de nem is tagadott meg önmagától dolgokat. Egyszerűen csak *létezett*. A testtartása nem azt sugallta, hogy csúcsragadozó, inkább valami olyan erős lénynek tűnt, aki képes felülemelkedni a ragadozó-zsákmány forgatókönyvön. Mindezt anélkül, hogy egyetlen kócos, fakó hajfürtje is elmozdult volna a helyéről.

Olyan, mint valami piperkőc, egy dandy, mondta Hennessy Ronannek négy szemközt, még az első napon. *Egy szuperdandy. Legyőzte az összes többi dandyt, és most ő a dandyk főnöke, akit le kell győznöd, hogy megkaphasd azt a gombos gallérú ingét.*

Ronan nem szerette a *dandy* szót, de értette, mit akar mondani Hennessy. Bryde-ban volt valami könnyed és tartalmatlan, valami, ami disszonáns volt a célja súlyával. Amióta csak találkozott Bryde-dal személyesen, Ronan úgy gondolta, hogy van benne valami meglepő,

valami össze nem illő, amitől a saját agyában máshogy rendeződnek a drótok, mintha más szót mondana, mint amire gondol. Ez azt jelentette, hogy valahányszor Ronan sokáig nézett Bryde-ra, úgy érezte, mintha egy alaktalan kérdés formálódna a szájában.

De mi lehetett ez a kérdés? A válasz mindig csak annyi volt: *Bryde*.

– Mit érzel? – kérdezte Bryde.

Hennessy lendületes monológba kezdett. A lány olyan felvétel volt, amit mindig gyorsítva játszottak le, és amióta menekülőre fogták, még gyorsabb sebességre kapcsolt.

– Érzek, érzek... Hogy mit érzek? Nyugat-Virginiát érzem. Megbocsátható, ha az ember úgy véli, hogy Virginiát érzi. Közel van, nagyon közel, de az egy kicsit inkább bőrillatú. Az íze... milyen is az íze? Kis bendzsót érzek a számban. Hm. Nem. Citerát. Ez az. Tudtam, hogy valami húros hangszer. Valami más is átjön. Kudzubab? Várj, hadd szippantsak egyet! Ez a kén szaga lenne?

Hennessyt nem lehetett félúton megállítani, így Bryde bűnbánóan várt, Ronan pedig elővette a táskáját meg a kardját, aminek markolatán a LIDÉRCES ÁLOM KÍNOZ felirat állt. Mindkettőt a hátára akasztotta, és úgy igazította meg a hüvelyt, hogy a penge szépen lelógjon a lapockái között. Nem érdekelte Bryde-nak ez a játéka; tudta, hogy azt úgysem nyerheti meg.

Amikor Bryde megkérdezte, hogy *Mit érzel?*, azt úgy értette, hogy *Mennyi Ley-erőt érzel?*

És Ronan soha nem érezte a láthatatlan Ley-vonalak erejét, amik az álmait táplálták. Legalábbis ébren nem. Adam viszont igen. Ha Ronan és Hennessy nem hajították volna el a telefonjaikat az első éjszakán, hogy a moderátorok ne használhassák azokat nyomkövetőnek, Ronan kérhetett volna Adamtól tippeket SMS-ben.

Hát, talán.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Adam nem válaszolt Ronan utolsó üzenetére még akkor sem, amikor eldobták a mobiljaikat. Ronan azt írta neki: *Tamquam*, amire mindig azt kellett válaszolni, hogy *alter idem*. De Adam semmit nem válaszolt.

A csend valahogy könnyebbé tette a távollétet.

Mit érzel?

Össze vagyok zavarodva.

– Ha befejezted – szolt közbe Bryde szárazon. – A Ley-vonal. Mit érzel?

– Van itt belőle? – találgatta Hennessy. – Nagyobb, mint egy kenyérdoboz, kisebb, mint egy fűnyíró? Elég ahhoz, hogy Ronan Lynch később nagy zúrt csapjon.

Ronan lustán a középső ujját mutatta neki.

– Az érzékeidet vedd elő, ne az ujjad, Ronan! – mondta neki Bryde.

– Az éber és az alvó éned szétválása csak mesterséges, és ígérem, egy nap, nemsokára, a köztük lévő űr nem boldogít tovább. Hozd a holmidat, Hennessy! Itt maradunk éjszakára.

– Nagyon reméltem, hogy ezt mondod. – Hennessy úgy tapogatózott, mint egy zombi. – Elvesztettem Burrítót. Ronan Lynch, mondd meg, ha felmelegszem... hoppá, már mindegy.

Burrito, a kocsi, nem volt igazán láthatatlan, mert Bryde óva intette őket attól, hogy valóban láthatatlan dolgokat álmodjanak. Nem szerette, ha olyasmit álmodnak, ami állandó, végtelen, ismétlődő, visszafordíthatatlan. Nem szerette az olyan alkotásokat, amik elkerülhetetlenül nagy ökológiai lábnyomot hagytak maguk után, miután a készítőjük lelépett. Tehát az autó nem volt láthatatlan. Egyszerűen csak könnyű volt figyelmen kívül hagyni. Ronan meglehetősen büszke volt rá. Bryde kifejezetten diszkrét járművet kért tőle, és nyilvánvalóan nem kételkedett benne, hogy Ronan képes lesz teljesíteni. Jó érzés volt tudni, hogy szükség van rá. Hogy bíznak benne. Azt